

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
MARCO DARMON

fremsat den 17. marts 1992 *

*Hr. afdelingsformand,
De herrer dommere,*

1. Finanzgericht Hamburg har i sine præjudicielle spørgsmål anmodet Domstolen om at præcisere, under hvilke omstændigheder en finansieringsordning vedrørende betaling for indførte varer skal tages i betragtning i forbindelse med ansættelsen af toldværdien.

2. Wünsche Handelsgesellschaft International GmbH & Co. (herefter benævnt »Wünsche«) indførte i årene 1983-1985, også efter den 1. marts 1985, en række varepartier fra Spanien, som firmaet ifølge kontrakten havde en frist til at betale på 180 dage efter afskibningen. I visse af kontrakterne var anført en fob-pris (fob = free on board, frit om bord) og et særskilt angivet tillæg på 4% til dækning af sælgerens renteudgifter til bank som følge af betalingsfristen. I andre kontrakter var anført en samlet pris, forhøjet med samme renter. De dertil hørende fakturaer var imidlertid opdelt i henholdsvis prisen for varerne og rentebeløbet. Sidstnævnte beløb medregnede Wünsche ikke ved angivelsen af toldværdien. Hauptzollamt Hamburg-Jonas traf imidlertid den afgørelse, at der skulle betales told også af de i kontrakterne fastsatte rentebeløb. Denne afgørelse har Wünsche indbragt for Finanzgericht Hamburg, som nu har forelagt Domstolen to præjudicielle spørgsmål.

* Originalsprog: fransk.

3. Spørgsmålene vedrører fortolkningen af begrebet »finansieringsordning vedrørende købet af de indførte varer«, jf. artikel 3 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1495/80¹, på baggrund af den ændring, der blev foretaget af denne bestemmelse ved forordning (EØF) nr. 220/85².

4. Artikel 3 i forordning nr. 1495/80 havde følgende ordlyd:

»Såfremt følgende omkostninger er adskilt fra den pris, som faktisk er betalt eller skal betales, medregnes de ikke i den toldværdi, som ansættes

c) renter, der betales i henhold til en finansieringsordning vedrørende købet af de indførte varer.«

5. Ved artikel 1 i forordning nr. 220/85 blev artikel 3 i forordning nr. 1495/80 ændret og indeholder nu bl.a. følgende tre stykker:

1 — Forordning af 11.6.1980 om gennemførelse af visse bestemmelser i artikel 1, 3 og 8 i Rådets forordning (EØF) nr. 1224/80 om varers toldværdi (EFT L 154, s. 14).

2 — Forordning af 29.1.1985 om ændring af forordning (EØF) nr. 1495/80 om gennemførelse af visse bestemmelser i artikel 1, 3 og 8 i Rådets forordning (EØF) nr. 1224/80 om varers toldværdi (EFT L 25, s. 7).

»2. Renter i henhold til en finansieringsordning indgået af køberen, som vedrører købet af indførte varer, skal ikke medregnes i toldværdien, når den ansættes i henhold til forordning (EØF) nr. 1224/80, forudsat at:

a) Beløbet er særskilt angivet i forhold til den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for varerne.

b) Finansieringsordningen er indgået skriftligt.

c) Køberen om påkrævet kan påvise, at

— sådanne varer faktisk sælges til den pris, der angives som den pris, der faktisk er betalt eller skal betales, og

— den angivne rentesats ikke overstiger det normale niveau for sådanne transaktioner i det land og på det tidspunkt, hvor finansieringen tilvejebringes.

3. Bestemmelserne i stk. 2 finder tilsvarende anvendelse, når toldværdi ansættes på anden måde end ved transaktionsværdien.

4. Bestemmelserne i stk. 2 og 3 finder anvendelse, uanset om finansieringen tilvejebringes af sælgeren, et pengeinstitut eller en anden fysisk eller juridisk person.«

6. Forordning nr. 220/85 trådte i kraft den 1. marts 1985 (artikel 2, stk. 1). De oprindelige bestemmelser i artikel 3, litra c), i forordning (EØF) nr. 1495/80 finder fortsat anvendelse for varer, for hvilke tidspunktet for toldværdiansættelsen ligger før den 1. marts 1985 (artikel 2, stk. 2). Begge de to ovennævnte forordninger finder således anvendelse på de af Wünsche foretagne indførsler.

7. Det skal efter min opfattelse først bemærkes, at den ændring, der blev foretaget ved forordning nr. 220/85, ikke medførte nogen ændring af begrebet »finansieringsordning«, der i øvrigt ikke defineres. De nye stykker, som er indføjet ved ovennævnte forordning, kræver blot *nye former for dokumentation*: at ordningen er indgået skriftligt, at køberen kan påvise, at sådanne varer faktisk sælges til den angivne pris, og at den angivne rentesats ikke overstiger det normale niveau for sådanne transaktioner i det land og på det tidspunkt, hvor finansieringen tilvejebringes. »Finansieringsordning« er således ikke to forskellige begreber, afhængigt af om det er den oprindelige forordning nr. 1495/80, der finder anvendelse, eller den nye ordlyd, som følger af forordning nr. 220/85. Heri er også den forelæggende ret, Wünsche og Kommissionen enige.

8. Samme enighed gør sig imidlertid ikke gældende hvad angår selve begrebet »finansieringsordning«.

9. Efter den forelæggende rets opfattelse kan det ikke antages, at der er tale om en »finansieringsordning«, blot fordi der tillægges renter i forbindelse med, at der indrømmes en betalingsfrist. En sådan fortolkning ville efter rettens mening betyde dels, at transaktionsværdien i strid med artikel 3, stk. 3, litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 1224/80³ ikke ville svare til den fulde betaling, som køberen yder sælgeren, dels, at der lettere kunne ske omgælder. Retten har derfor foreslået, at renterne kun skal kunne fratrækkes toldværdien, såfremt køberen kan dokumentere, at han kunne have købt varerne for en lavere pris, hvis betalingen havde fundet sted ved leveringen.

10. Kommissionen synes at dele disse betænkeligheder. Ifølge denne kan indrømmelsen af en betalingsfrist ikke i sig selv betragtes som en »finansieringsordning«, da renterne ellers ville kunne fratrækkes i alle internationale købekontrakter, hvor der ikke betales kontant. Dette ville være i strid med selve grundprincippet for reglerne om fastsættelse af toldværdien, der ifølge artikel 2, stk. 4, litra f)⁴, i forordning nr. 1224/80 ikke må ske på grundlag af vilkårlige eller fiktive værdier. Kommissionen konkluderer, at der kun kan antages at foreligge en finansieringsordning, hvis der dels er fastsat en usædvanlig lang frist, dels forelægges dokumentation for, at renterne er angivet *særskilt*, og at køberen havde kunnet nøjes med at betale en lavere pris, hvis han havde betalt kontant.

11. Wünsche har derimod hævdet, at enhver aftale om renter i forbindelse med indrømmelsen af en betalingsfrist er en finansieringsordning som anført i artikel 3 i forordning nr. 1495/80.

12. Som det fremgår af tredje betragtning til forordning nr. 220/85, er den nye artikel 3 udformet med henblik på Fællesskabets gennemførelse af en beslutning truffet af GATT's Toldsamarbejdsråd. Det drejer sig nærmere om en beslutning af 26. april 1984 fra Den Tekniske Toldværdikomité om »behandlingen af renter i forbindelse med fastsættelsen af toldværdien af indførte varer«⁵.

13. Lad mig straks sige, at Wünsche's opfattelse for mig at se er den eneste korrekte. Intet i bestemmelserne i forordning nr. 220/85 og nr. 1495/80 giver nogen holdpunkter for en så snæver fortolkning af begrebet »finansieringsordning«. Ovennævnte beslutning fra Den Tekniske Toldværdikomité omhandler, i det mindste ifølge titlen, »renter«, uden at henvise til en særlig slags finansieringsordning. I beslutningen præciseres det i øvrigt, at den finder anvendelse, »uanset om finansieringen tilvejebringes af sælgeren, et pengeinstitut eller en anden fysisk eller juridisk person«, hvilket klart viser, at man har ønsket at give meget udstrakt mulighed for at fratække renter. Samme ordvalg findes for øvrigt i stk. 4 i den nye artikel 3 i forordning nr. 1495/80.

3 — Forordning af 28.5.1980 om varers toldværdi (EFT L 134, s. 1).

4 — O. a.: skal være litra g).

5 — *Basic Instruments and Selected Documents*, bind 31, s. 299.

14. Den forelæggende rets forslag, som Kommissionen har tilsluttet sig, hvorefter renterne kun skal kunne fratrækkes, hvis køberen kan dokumentere, at han kunne have købt varerne for en lavere pris, hvis han havde betalt kontant, kan efter min mening ikke tiltrædes. Man kan ikke anvende *bevisforskrifter* med henblik på fastlæggelse af den *juridiske karakter* af en aftale, der indgås mellem erhvervsdrivende. Som det vil være fremgået, findes sådanne bevisforskrifter allerede i den nye artikel 3, stk. 2, litra c), i forordning nr. 1495/80, hvorefter køberen »om påkrævet« skal kunne påvise, at »sådanne varer faktisk sælges til den (angivne) pris«, med andre ord, at den angivne pris ikke er sat kunstigt lavt.

15. Det andet kriterium, Kommissionen har foreslået om en usædvanlig lang frist, forekommer mig fuldstændig irrelevant. Rent bortset fra, at det nødvendigvis ville indebære et vanskeligt skøn, giver det ikke sikkerhed for, at realiteterne inden for erhvervslivet dermed tages tilstrækkeligt i betragtning. En virksomhed har til tider behov for en meget kort kredit, f.eks. i den periode, hvor den skal betale sine leverandører eller sine ansatte og endnu ikke har modtaget betaling fra sine egne kunder⁶. Det er derfor svært at se, hvorfor indrømmelsen af selv en kort betalingsfrist mod renter ikke skulle kunne betragtes som en finansieringsordning. Uanset fristens længde er der tale om, at køberen betaler sælgeren et beløb for en *anden* tjenesteydelse end varesalget.

⁶ — Omvendt kan en sælger have interesse i at indrømme en usædvanlig lang frist af likviditetsmæssige grunde for at gøre det lettere at afsætte varer, der længe har været på lager.

16. En sådan konklusion er ikke i strid med artikel 3, stk. 3, litra a), i forordning nr. 1224/80, som den forelæggende ret synes at mene. Ifølge denne artikel er den pris, der faktisk er betalt eller skal betales, »den fulde betaling, som køberen yder eller skal yde sælgeren eller til fordel for denne, for de indførte varer«. Det fremgår imidlertid allerede af stk. 4 i samme artikel, at visse omkostninger kan holdes udenfor, og ved artikel 3 i forordning nr. 1495/80 tilføjes yderligere omkostninger, som ikke skal medregnes. Det kan derfor ikke hævdes, at der gælder et absolut og undtagelsesfrit princip om, at den pris, der faktisk er betalt eller skal betales, er det fulde beløb, som køberen betaler sælgeren.

17. Det samme gælder bestemmelserne i artikel 2, stk. 4, litra f) og g), hvorefter toldværdien ikke kan fastsættes på grundlag af mindste toldværdier eller vilkårlige eller fiktive værdier. Det er overraskende, at Kommissionen gør disse bestemmelser gældende over for de efter min opfattelse helt klare bestemmelser i forordning nr. 220/85 og nr. 1495/80, som Kommissionen jo selv har vedtaget til gennemførelse af GATT.

18. Selvfølgelig kan den forelæggende ret og Kommissionen nok have ret i deres bekymring med hensyn til risikoen for omgæelser. Det må naturligvis undgås, at vareprisen med henblik på at nedsætte toldværdien kunstigt nedbringes ved, at sælgeren i form af uforholdsmæssigt høje renter får betalt en del af varernes normale værdi. Det er netop af denne grund, at det i den nye artikel 3 i forordning nr. 1495/80 kræves, at finansierings-

ordningen er indgået skriftligt, og at køberen på toldmyndighedernes forlangende kan påvise, at sådanne varer faktisk sælges til den angivne pris, og at rentesatsen ikke overstiger det »normale niveau« for sådanne transaktioner i det land og på det tidspunkt, hvor finansieringen tilvejebringes. Eftersom rentebeløbet også skal være angivet særskilt, er det ikke særlig vanskeligt for toldmyndighederne at fastslå den anvendte rentesats og sammenligne den med de rentesatser, der normalt gælder i det pågældende land.

19. Ganske vist indeholdt artikel 3 i forordning nr. 1495/80 inden den 1. marts 1985 kun krav om, at rentebeløbet skulle være angivet

særskilt. Artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1224/80 indeholder imidlertid følgende bestemmelse: »Med henblik på fastsættelse af toldværdien og med forbehold af de nationale bestemmelser, som tillægger medlemsstaternes toldmyndigheder mere vidtgående beføjelser, indgiver enhver person eller virksomhed, som direkte eller indirekte har interesse i den pågældende indførsel, *alle de nødvendige oplysninger*«⁷. Intet forhindrer derfor efter min opfattelse toldmyndighederne i selv for perioden inden den 1. marts 1985 som »nødvendige oplysninger«, jf. artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1224/80, at kræve den samme dokumentation, der nu kan kræves i medfør af artikel 3 i forordning nr. 1495/80 som ændret ved forordning nr. 220/85.

20. Jeg skal derfor foreslå, at Domstolen kender for ret:

- »1) Artikel 3 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1495/80 af 11. juni 1980 om gennemførelse af visse bestemmelser i artikel 1, 3 og 8 i Rådets forordning (EØF) nr. 1224/80 om varers toldværdi⁸ skal fortolkes således, at udtrykket 'renter, der betales i henhold til en finansieringsordning' omfatter de renter, der er fastsat i forbindelse med, at sælgeren indrømmer en betalingsfrist, uanset denne frists længde.
- 2) Den nye ordlyd af artikel 3 som affattet ved artikel 1 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 220/85 af 29. januar 1985 om ændring af forordning (EØF) nr. 1495/80⁹ er ikke til hinder for denne fortolkning.«

7 — Min fremhævelse.

8 — EFT L 154, s. 14.

9 — EFT L 25, s. 7.